

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΥΡΟΝ ΤΩΝ ΡΥΘΜΩΝ

(Γράμμα του κ. Κωστή Παλαμά.)

Ο κ. Δάμπρος Δαστής (Δ. Καραχάλιος) γύρωσε σε τέσσερα ποιήματά του με τον τίτλο: «Από τον γύρον των Ρυθμών». Για τα τραγούδια του κ. Καραχάλιου θα γράψουμε αργότερα σήμερα δημοσιεύουμε τον πρόλογό τους, γραμμένο από τον κ. Κ. Παλαμά.

Αγαπητέ Καραχάλιο,

«Τὴν Ἀφροδίτη λέω νὰ τὴ φέρομε πίσω ἐμεῖς οἱ ἴδιοι...» μοῦ ἔγραψαν, ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, γιὰ τὴν «Ξεντημένη μου», τὸ ποίημα ποὺ πρωτοδείχεται στὰ «Μάτια τῆς ψυχῆς μου», ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους δασκάλους ποὺ εὐτύχησε νὰ ποχτήσῃ ἡ Ἑλλάδα μας μέσα στὰ τελευταῖα εἰκοσι χρόνια. Γι' αὐτὸ τὸ ξαναγύρισμα τῆς Ἀφροδίτης—στὰ τελευταῖα εἰκοσι χρόνια—δουλεῖς τόσο ἡσυχά ὅσο καὶ γερὰ—μέσα στὴν ἄδεια τῆ βοῆ καὶ στὸ παραστράτισμα πόσων ἄλλων τριγύρω μας,—δ. Ποιητῆς. Εἶναι ἡ ἀλήθεια αὐτὴ, κι' ὅσο θέλουν ἄς γελάσουν οἱ πεζοί. Ἄν εἶναι γραφτὸ νὰ ξαναζήσουμε, πρῶτ' ἀπ' ὅλα μὲ τὸ τραγούδι θὰ ξαναζήσουμε, καὶ στὸ τραγούδι μέσα. Γιὰ τοῦτο καθε ὥραιό τραγούδι μὲ συγκινεῖ ἐμένα βαθύτερα, κι' ὅχι γιατί μονάχα τραγουδιστὴς εἶμαι, καὶ γιατί μιὰ μέρα δὲν πέρασε ἀπὸ δέκα χρόνων παιδί—μέσα σ' ἐχίλιες μύριες κακομοιριές—μιὰ μέρα ποὺ νὰ μὴν ὄνειρευτῶ τὸ ποίημα καὶ νὰ μὴ τεντώσω ταῦτ' ἐπὶ τὴ μουσικὴ κάποιου ἀνθρώπου.

Γι' αὐτὸ συγκινημένος προχτές τὸ βράδυ ἔγυρ' ἀπάνω στοὺς στίχους σου ποὺ εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δείξης, παρθενικούς ἄκομα, κ' ἔκαμα μαζί σου τὸ γύρο τῶν ρυθμῶν. Σὰν ποιητῆς ἀληθινὸς ποὺ εἶσαι, θέλοντας καὶ μὴ, δουλεύεις γιὰ τὸ ξαναγύρισμα τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἡ λαχτάρα αὐτὴ, ἡ Μεγάλῃ Ἰδέα τοῦ ποιητῆ ξεχωριστὰ ξεφωνίζει μέσα στοὺς καλόρρυθμους στίχους σου:

Δὲν θέλω πλέον νεκρῶν ἡρώδους ν' ἀκούσω,
Καὶ πρέπει νὰ χιολῆς καινούριο, ὦ χάλασμα,
Νέα ζωὴ τὰ λείψανα ποτὲ δὲ φέρουν....

Ἔτσι λὲς μέσα στὸ πῶς πολὺ ἀπλωμένο, μὰ καὶ στὸ πῶς μεγαλόστομο τῆς συλλογῆς σου ποίημα, στὸ «Χαλασμένο σπίτι», ποὺ μέσα του βρίσκω μὲ λαμπρὰ χρώματα νὰ παρασταίνεται ὁ πόνος ποὺ καθολικώτερα σπαράζει σήμερα τὴ σκέψη τῶν στοχαστικῶν. Καὶ βέβαια τὸ δούλεμα γιὰ τῶν χαλασμάτων τὸ ξαναχτίσιμο ἀξίζει περισσότερο κι' ἀπ' ὅλα τὰ γονατίσματα μπροστὰ καὶ στὰ ἐρωτάτα ἐρείπια. Εὐτυχισμένος ὁ ποιητῆς ποὺ τῆς δουλειᾶς αὐτῆς τὸν ἔρωτα φυσάει γενναῖα στὴ καρδίαν, μὰ χωρὶς νὰ τὰ θολῶν μὲ στοιχεῖα ξένα τὰ διάφανα νερά τῆς Μούσας, καὶ ποιητῆς πάντα μένοντας.

Δὲν ἔχω τόπο ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ πῶ πλατύτερα τὴν ἐντύπωσή μου ἀπὸ τὴν τέχνη σου. Μέσα στοὺς νέους τούτους στίχους σου ξαναγύρινα μὲ μιὰ καθαρωτέρη φορεσίαν καὶ μὲ στερεώτερο περπάτημα τὸν τραγουδιστὴ ποὺ γνωρίζω ἀπὸ καιρὸ. Τὸν τραγουδιστὴ ποὺ ἔχει ὁδηγητὴν τὸν τῆς Φαντασίας πῶς πολὺ ἀπὸ τὸ Αἰσθημα τῆς Φαντασίας ποὺ βλέπει, ποὺ δραματίζεται, καὶ ποὺ ἀλαλάζει, ἐκεῖ ποὺ τὸ Αἰσθημα μὲ κλεισμένα μάτια θαρρεῖ πῶς σιγοσαλεύει τὰ χεῖλάκια του σὲ δέηση. Καὶ γι' αὐτὸ τῆς Φαντασίας τὸ εἶδωλο πρῶτα πρῶτα ὑψώνει τὸν ὕμνο μὲ τίς λειτουργικὰς στροφές του. Θάλεγα πῶς καὶ γι' αὐτὸ καμιά φορὰ μεθυσμένος ἀπὸ τὸ ὄραμα, σὰ νὰ λησμονᾶς νὰ τελειώσης, καὶ πῶς ὁ ζωγραφι-

κὸς λόγος σου γυρίζει γύρω πύκνῃ ἀπὸς ἀλληγορίας τὰ ἀντικείμενα τόσο, ποῦ καὶ μὴ ξεχωρίζουμε, ἂν ἡ ἰδέα, ἡ τραγουδισμένη ἀπὸ σῖνα, εἶναι ἡ θεὰ τοῦ Καλθοῦ ἀπὸ τὸν πόθο τῆς ἐφύσεως θερμότητος εἰς τὰς καρδίας τῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος, ἡ χαμιά μουσικὴ ἐρωμένη μὲς ἀπὸ τὰ βιβλικά περιβόλια τοῦ «Ἀσματος τῶν Ἀσμάτων» τόσο, ποῦ καὶ ὁ θάνατος σ' ἐν' ἀπὸ τὰ φρακότερα τραγούδια τῆς σειράς, νὰ παίρνῃ ἄερα, δὲν ἔρω, πλάστη τίνος κόσμου, ὁ χαλαστής. Κ' ἐκεῖ ποὺ ἀγωνίζεσαι νὰ πετάξῃς μὲ τὰ φτερά τῶν Ἀλκμάνων καὶ τῶν Ἀρχιλόχων, ποὺ κάποτε μὲ τὰ σεπτὰ κομμάτια τους στο λῆξις τὰ μέτωπα τῶν στίχων σου, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα παίρνει μιὰν ἔνταση ποῦ εἶται πῶς πολὺ τὴν ἐξηγεῖ ἡ ζωὴ σου στὴν ξενιτιά. Καὶ τὰ δυὸ καλὰ σημάδια πῶς χαμωμένος εἶσαι γιὰ νὰ πᾶς μπροστὰ, εἶναι πῶς ποτὲ δὲ χάνεις ἀπὸ τὰ μάτια σου—ὅσο κι' ἂν ὁ λόγος σου, καθὼς ὄλων μας, δὲν μπορεῖ ὁλότελα νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τοῦ σκολειοῦ τὰ γράμματα κι' ἀπὸ τὸν καθαρευουσιολόγιστον—ποτὲ δὲ χάνει τὴν πηγὴ καθε ποιήσεως ἀγνῆς, τὴν δηματικὴν πηγὴν, καὶ στὴν ἰδέαν καὶ στὴ γλώσσαν καὶ εἶναι πῶς λαχταρᾷς νὰ τὰ περιμαζεύῃς ὅλα σου τὰ ὕλικά καὶ ὅλα σου τὰ ἰδῶ κ' ἐκεῖ ὑψωμένα σπῆνται γιὰ τὸ χτίσιμο κάποιου παλατιοῦ, ποῦ ἂν δὲν εἶναι ὁ «Διγενὴς Ἀκρίτας»,—τὸ μεγάλο σου τῶναιρο,—θὰ εἶναι, ποῦς ξέρε, κάτι παρόμοιον.

Κι' ἂν εἶχα ἐδῶ τόπο θὰ ὀρέγομουν νὰ σοῦ σημειώσω φιλικὰ καὶ κάποια μικρὰ ψεγάδια, ἀφροντισίες, λιγοψυχίσματα, ξέρω κ' ἐγὼ τί, ποῦ σπάνια μὰ κάποτε καὶ ποτὲ δείχνονται στὸ στίχο σου καὶ στὴ γλώσσῃ σου. Δασκαλισμοὶ καὶ σχολαστικισμοὶ τέτοια παρατηρήματα, μποροῦν νὰ ποῦνε μερικοὶ καταφρονετικά. Μὴν τοὺς ἀκούς. Οἱ Ἕλληνες, οἱ πατέρες μας, ποῦ σταθήκανε τόσο μεγάλοι στὴν τέχνη τους, σταθήκανε ἔτσι, γιατί φιλολογούσανε καὶ τὰ ἐλάχιστα, γράφει κάποιος ὁ Ρενάν, γιὰ τὸ χτίσιμο τῶν Παρθενῶν τους.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

SHAKESPEARE

ΟΙ ΚΥΡΑΤΕΣ ΤΟΥ ΟΥΙΝΔΩΡ

Φίλε Κύριε Δ. Ταγκόπουλε,

Ἀφ' οὗ τὸσον εὐγενικὰ ἀποφασίζετε νὰ φιλοξενηθῇ στὸ «Νουμᾶ» ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν «Κυράτισσιν τοῦ Οὐίνδωρ» ποὺ θὰ κινήσῃ ῥίτος ὁ Παντόπουλος, ὡς τὸ στέλνω χωρὶς πρόλογο καὶ σχόλια. Ἐχουν γραφῇ τόσα πολλὰ γιὰ τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ ἀπὸ κριτικούς τόσο σοφοὺς καὶ δοξασμένους, ὥστε καὶ διὰ μόνον ἁπλᾶς διχῆς μου θὰ ἴσταν ἔργο τρανότερον ἀπὸ ὅλη τὴν μετάφρασιν τῆς κομῆδίας. Ὅτι εἶναι εὐκόλῳ μὲ λίγα λόγια νὰ περιγράψω τὸ χαρακτήρα τοῦ Σίρ Τζὼν Φάλσταφ καὶ νὰ δειξῶ τί μέρος παίζει ὁ ἀθάνατος αὐτὸς τύπος—ποὺ εἶναι δημιουργημὰ τόσο ὑπερτέλειον τῆς φαντασίας τοῦ Σαίξπηρ—στὸ ἱστορικὸν τοῦ δράματος, τὸν «Ἑρρίκο Δ'», καθὼς καὶ στὴν «Κυράτισσιν τοῦ Οὐίνδωρ», τὴν κομῆδιαν, ἀπὸ ὅπου ὁ Φάλσταφ εἶναι τὸ πρῶτον πρόσωπον. Καὶ τὰ σχόλια τὰ νομίζω περιττά. Ὁ Σαίξπηρ ἔγραφε γιὰ τὸ ἀγγλικὸν θέατρο τῆς ἐποχῆς του, καὶ οἱ ἰθαποποιοὶ μὲ τὴν ὑπόκρισιν ἐξωντάνευαν τὰ λόγια ποὺ τοὺς ἔβαλε στὸ στόμα. Μεταφράζω κ' ἐγὼ γιὰ τὸ σύγχρονόν μας ἑλληνικὸν θέατρο, καὶ προσπαθῶ, ὅσο μπορῶ, νὰ μὴ φύγω οὔτε γραμμὴ ἀπὸ τὴν ταχνοτροπία τοῦ πρωτοτύπου καὶ ὡς τώρα εἶδα, μὲ χαρὰ μου, τὴν καλὴν ὑπόκρισιν πῶς ἐξηγεῖ καὶ σχολιάζει ἐπάνω στὴ σκηνὴ τὰ σκοτεινὰ νοήματα καὶ τὰ ἀσυνείδητα λόγια, χωρὶς νὰ καταντῇ ἡ μεταφραστικὴ ἐργασία σὲ ἀνάλυσιν ἢ καθαρὴν ἐξηγήσιν. Ἄρας ἐγινώσκοντες τὴν καλὴν καὶ βλαβερὰν πρὸς θέατρά μας ἡ ἐγλαφυρὰ καθαρογλωσσία. Σημειῶνω μονάχα ἐδῶ τὴν ἰδέαν τῆς κομῆδίας:—Ὁ Φάλσταφ, γεροκολλημένος κοίταρς αὐλικὸς, περνώντας τὸ καλοκαίρι του στὴ

μικρὴ ἐξοχικὴ πολιτεία τοῦ Οὐίνδωρ, σοφίζεται νὰ κἀν κόρην μὲ δυὸ κυράδες τοῦ τόπου καὶ αὐτὲς, γιὰ νὰ διασφαλίσουν, τοῦ κάνουν τὸ πῶλο, καὶ τὸν ἐξευτελίζουν ὥστε ἀπὸ πολλὰ ἐπεισόδια.—Τὸ μέρος ποῦ εἶναι στέλνω εἶναι ἀπὸ τὴν πρώτην πράξιν ἢ ἀκριβέστερον ὁ Φάλσταφ δίνει τὰ ραβασάκια στοὺς ἀκολουθοῦντες του, τὸν ἀρεμάνιο Πιστόλο, καὶ τὸ Νύμ, τὸν ἐπιτηδευμένον αὐτῶν κορδέτα του δεκαπέντε, γὰ τὰ πάνε στὴς κυράδες αὐτοὶ τὸ παίρνουν, στὸ σιλότμο, τοῦ τὰ πετοῦν στὰ μάστρα, καὶ τρέχουν γὰ τὸν καταδύσασιν τοὺς ἄντρες τῶν κυράδων.

Μὲ ἀγάπην
Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Δωμάτιον ἐπὶ τὴν ταβέρναν τῆς
Καλτισοδέτας.

Εἰσερχονται ὁ Φάλσταφ, ὁ Κάπηλας, ὁ Βαρδόλφος, ὁ Νύμ, ὁ Πιστόλος καὶ ὁ Ροβίνος.

Φάλ.—Κάπηλά μου τῆς Καλτισοδέτας.

Κάπ.—Τί λέγει ὁ λεβεντόπυργός μου; Μίλα περὶ—διὰ—γραμμάτων καὶ σοφῶ!

Φάλ.—Ἀληθινὰ, κάπηλά μου, πρέπει νὰ διώξω μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦντες μου.

Κάπ.—Βγάλε τὰ σκυρτα, λεβέντη Ἡρακλῆ! Πετάχ' τα' ἄς τους νὰ πᾶν ἀπ' ἐδῶ τρὸς, τρὸς!

Φάλ.—Κάθουμαι ἐδῶ μὲ δέκα λίρες τῆς βδομάδας.

Κάπ.—Εἶσαι ἕνας αὐτοκράτορας, Καίσαρ, Τσαῖζαρ καὶ Φαῖζαρ. Ἐγὼ θὰ κρατήσω τὸ Βαρδόλφο θὰ τραβατζάρη, θὰ ζεστουπίζη καλὰ τὰ εἶπα, λεβέντη Ἐκτορα;

Φάλ.—Ἔτσι κάνε, καλὲ μου κάπηλα.

Κάπ.—Τὸ εἶπα ἄς ἐρθῇ μαζί μου. [Πρὸς τὸν Βαρδόλφο]. Ἔλα νὰ σὲ δῶ στὸν ἀφρό καὶ στὸ γύφο· ἐγὼ, ἕνα λόγος ἔχω ἀκούσθαι.

(Ἐξέρχεται).

Φάλ.—Βαρδόλφο, πήγαινε μαζί του. Εἶναι καλὸ τὸ ἐπαγγελμα τοῦ ταβερναρῆ ἀπὸ παλιὸ καφτάνι φτιαγνέινς νέο ζιππῶνι, κι' ἀπὸ γέρο ὑπνῶντη καινούριο ταβερναρῆ. Πήγαινε· ἀντίο.

Βαρ.—Αὐτὴ ἡ ζωὴ πάντα μοῦ ἄρесе· καὶ θὰ προκόψω.

Πισ.—Ὁ φαῦλο Ὀγγαρζόμουτρο! τὸν πείρο θὰ σου χτῶνεις;

(Ἐξέρχεται ὁ Βαρδόλφος).

Νύμ. Εἶναι γεννημένος μὲς στὸ πιότη· δὲν εἶναι ἐκφραστικὴ ἡ ἰδέα μου; Δὲν ἔχει πνεῦμα ἡρωικόν, κι' ὅλη ἡ ἰδέα του αὐτὸ εἶναι.

Φάλ.—Εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ ἐφώλησα ἔτσι μ' αὐτὸ τὸ περιβόλο· οἱ κλειψίς του εἴτανε παρπολύ φανερός· τὸ λάδωμά του εἴτανε σὰν ἄτεχνος τραγουδιστής, δὲν ἔδαστούσε χρόνον.

Νύμ.—Ἡ καλὴ ἰδέα εἶναι, νὰ κλέβης σὲ μιὰν ἀναπνοή.

Πισ.—«Νὰ μεταβιβάξῃς», τὸ λένε οἱ σοφοί. «Νὰ κλέβης», ποῦ! ἕνα παλιόσυκο γιὰ τὴν φραξή!

Φάλ.—Μάλιστα, κύριε, πᾶν νὰ μοῦ βγῶνεν οἱ φτέρες ἐξω.

Πισ.—Αἶ, μὰ τότε, ἄς βγῶνεν καὶ χιονίστρες.

Φάλ.—Θεραπεία δὲν ὑπάρχει· πρέπει καὶ νὰ σκαρῶσω καὶ νὰ σοφισθῶ.

Πισ.—Τὰ κορακόπουλα πρέπει νὰ τρῶνε.

Φάλ.—Παῖς ἀπὸ εἰς γνωρίζει τὸ Φόρτη, σ' αὐτὴ τὴν πολιτείαν;

Πισ.—Ἐρῶ τὸ πρόσωπο· ἔχει καλὴ περιφροσύνη.

Φάλ.—Ἐντιμὰ παλῆκάρια μου, θὰ σὰς πῶ τὰ μέτρα πούχω στὴ μέση τώρα.

Πισ.—Δυὸ γυάρδες κ' ἐπάνω.

Φάλ.—“Ασε τώρα τὰ χωράτα, Πιστόλα. Πραγματι-
κώς, είμαι δυό γυάρδες άπάνω-κάτω στὴ μέση·
μὰ δὲν πρόκειται ν’ άνοιχτῶ παραπάνω, παρὰ
νὰ σφίξω τὰ λουριά μου. Κοντολογίς, έννοῶ νὰ
κάνω κόρτε τῆς γυναικὸς τοῦ Φόρτη· παρατηρῶ
πὼς τὰ θέλει· γλυκομιλάει, κάνει νάζια, λοξο-
κοιτάζει προκλητικὰ· μπορῶ νὰ ἐξηγήσω καὶ τί
δηλοῖ ἡ θαρρετή τῆς γλώσσα· καὶ ἡ σκληρότε-
ρη φωνὴ τῶν φερσιμάτων τῆς, ἂν εξαγγλισθῇ
σωστά, εἶναι: «Εἴμαι τοῦ Σίρ Τζῶν τοῦ Φάλ-
σταφ».

Πιστ.—“Ἐχει σπουδάζει τὴ θέλησή της, καὶ μετα-
φράση τὴ θέλησή της, ἀπὸ τὰ τίμια στὰ Ἑγ-
γλίσικα.

Νύμ.—Στὸ φούντο εἶναι ἡ ἀγκουρά· περνᾷ αὐτὴ ἡ
ιδέα μου;

Φάλ.—Τώρα, ἡ φήμη περπατεῖ πὼς αὐτὴ ἔχει στὴν
ἐξουσία τῆς ὅλο τὸ πουγγί τοῦ ἀνδρός· τῆς· κ’
αὐτὸς μιὰ λεγεῶνα χρυσὰ ἀγγελάκια.

Πιστ.—“Ἄλλους τόσους διαβόλους πᾶρε βοηθούς· κ’
ἰπάνω τῆς, παιδί! λίω γῶ.

Νύμ.—“Ἡ ιδέα τραβάει ἀψηλά· κ’ εἶναι καλὴ· πᾶρε
μου μιὰ ιδέα ἀπὸ τὰγγελάκια.

Φάλ.—“Ἐχω γραμμένο ἐδῶ ἓνα γράμμα μου γιὰ δαύ-
την· κ’ ἐδῶ ἓνα ἄλλο τῆς γυναικὸς τοῦ Πάγγη,
ποῦ τώρα-δὰ κι’ αὐτὴ μοῦκανε τὰ γλυκὰ μα-
τάκια, κ’ ἐξέταζε τὰ μέλη μου μὲ βλέμματα
ἐμπειρότατα· κ’ ἡ ἀκτῖνα τῶν ματιῶ τῆς πό-
τε χρύσωνε τὸ πόδι μου καὶ πότε τὴν κοιλάρα
μου.

Πιστ.—Λοιπὸν, ὁ ἥλιος ἐφεγγεν ἀπάνω στὸν κοπρῶνα.

Νύμ.—Σ’ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ιδέα.

Φάλ.—“ὦ, ἐπεριδιάβαζε ἔτσι, ἰπάνω στὰ ἐξωτερικά
μου, μὲ τόσο λαίμαργη λαχτάρα, ὥστε ἡ ὄρε-
ξη τοῦ ματιοῦ τῆς θαρρεῖς καὶ μὲ καψάλιζε σὰ
φλογερὸς καθρέφτης. Ἐδῶ ναι ἄλλο γράμμα γιὰ
δαύτην· κι’ αὐτὴ κρατᾷ τὸ πουγγί· εἶναι το-
παρχία τῆς Γουένας, ὅλο χρυσάφι καὶ μεγα-
λοδωρία. Θὰ γείνω ἐγὼ δεκατιστής καὶ γιὰ τίς
δυό, κι’ αὐτὲς θὰ εἶναι θησαυροφυλάκια γιὰ μέ-
να· θὰ γείνουν οἱ Ἀνατολικὲς καὶ Δυτικὲς μου
Ἰνδίες, κ’ ἐγὼ θὰ ἐμπορεύμαι καὶ μὲ τίς δυό.
Ἄιντε νὰ πᾶς ἐσὺ αὐτὸ τὸ γράμμα στὴν Κυρά
Πάγγη· καὶ σὺ αὐτὸ στὴν Κυρά Φόρτη· θὰ πλου-
τήσουμε, παληκάκια, θὰ πλουτήσουμε.

Πιστ.—Μωρέ, θὰ καταντήσω ἐγὼ Σίρ Πάνδαρος
Τρωαδίτης,

Καὶ ζῶνῳ ἀτσάλι στὸ πλευρό;—ποῦ νὰ πάρῃ ὁ
[Ἐωσφόρος!
Νύμ.—Δὲ θέλω ἐγὼ νὰ πῶ σὲ ταπεινὴ ιδέα· νὰ,
πάρτε τὸ γράμμα σας, μὲ τὴν ιδέα του. Ἐγὼ
έννοῶ νὰ κρατήσω τὴ θεωρία τῆς ὑπόληψης.

Φάλ. (Πρὸς τὸν Ροβίνο:)

Πᾶρε, βρέ σὺ, τὰ γράμματα, καὶ νὰ τὰ πᾶς μὲ
[γνώση·

Κάνε, σὰ μύστικο, παννιὰ γιὰ τὰ χρυσὰ ἀκρο-
[γυάλια.

Ζωντόβολα! δρόμο ἀπὸ ὁδῶ! σβύστε σὲν τὸ χα-
[λάκι!

Ὅζω! σύρτε τὰ κότσια σας ἀλλοῦ νὰ βρῆτε
[στάνη.

Τραβάτε! ὁ Φάλσταφ ἔμαθε τὴ μόδα τοῦ και-
[ροῦ του.

Μὲ οἰκονομία φράντσέζικη, βρέ ἀχρεῖσι, θὰ πε-
[ράσω,

Ἐγὼ μὲ τὸ παιδύπουλο τὸ χρυσοστολισμένο.
(Ἐξέρχονται ὁ Φάλσταφ καὶ ὁ Ροβίνος)

Πιστ.—“ὦ! ποῦ νὰ δρᾷξουν γυμναστοὶ τὰ σῶθικά σου!
[Διότι

Βρίσκονται ἀκόμα κάλπικα καὶ νοθεμένα ψάρια·
Καὶ μὲ σφόλια καὶ μὲ λιμά πλούσιοι-φτωχοὶ
[γαλιούνται.

Στὴν τσίπη, θάχω ἀσῆμι ἐγὼ, καὶ σὺ δὲ θάχης
[διάρα,

Ὡ φαῦλε Φρύγιε Τοῦρκε!

Νύμ.—“Ἐχω στὸ νοῦ μου σχῆδια, ποῦ εἶνε ιδέες γιὰ
ἐκδίκηση.

Πιστ.—Θέλεις νὰ ἐκδικηθῇς;

Νύμ.—Ναι, μὲ τὸ στερέωμα καὶ τὰστρό του.

Πιστ.—Μ’ ἀτσάλι, ἢ μὲ πονηριά;

Νύμ.—Καὶ μὲ τίς δυό ιδέες, νὰ δῆς:

Στὸν Πάγγη, τὸν ἐρωτικὸ σκοπὸ τοῦ θὰ προ-
[φτάσω.

Πιστ.—Κ’ ἐγὼ στὸ Φόρτη μιὰ καὶ δυό

θὰ πᾶω νὰ κάνω φανερό

Τὸ πῶς ὁ Φάλσταφ, τὸ αἰσχρὸ κοπέλλι,

Τὴν περιστέρα τοῦ νὰ πιᾷσθαι θέλει,

Τὸ χέρι· στὸ χρυσάφι τοῦ νὰ πλώσῃ,

Καὶ τὸ ἀπαλό τοῦ στρῶμα νὰ λερῶσῃ.

Νύμ.—Δὲ θὰ κρυώσῃ ἡ ιδέα μου· θὰ χολιάσω τὸν
Πάγγη μὲ φαρμάκι νὰ δουλέψῃ· θὰ τὸν φου-
σκώσω μὲ κιτρινάδα, διότι εἶναι ἐπικίνδυνη ἡ
ἀνταρσία ἡ δική μου· αὐτὴ ναι ἡ ιδέα μου.

Πιστ.—Εἶσαι ὁ Ἄρης τῶν κακιωμένων· κ’ ἐγὼ ἐπί-
κουρός σου· ἐμπρός, ἔρς!
(Ἐξέρχονται).

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΓΑΠΗΣ ΚΥΜΑΤΑ

Σὲ μιὰ ξανθὴ γαλανομάτα.

1.

Ἐδῶ καὶ χρόνια σ’ ἀγαποῦσα
Ἀπ’ ὅλα πὺδ πολὺ στὴ γῆ.
Τί σνοβορά! ξανθομαλλοῦσα,
Πέθαν’ ἡ ἀγάπη μας μὲ ἀγῆ.

Πέθαν’ ἡ ἀγάπη μας κ’ ἐχάθη,
Ξανθομαλλοῦ, τί σνοβορά!
Μὰ πάλι στῆς καρδιάς τὰ βάρη,
Πάλι ἀναστήθη μιὰ φορὰ.

Ὡσὰν τὸν ἥλιο, ποῦ δὲαν δάμπνη
Τοῦ σβύσουν τὴ φεγγαβολή,
Πάλι στὴν πλάση ξαναλάμπει,
Λαμπρὸς ἀκόμα πὺδ πολὺ.

2.

Γιὰ σὲ τραγούδια νὰ μὴν πῶ,
Ποῦ ἀπ’ ὅλες πιότερο ἀγαπῶ;

3.

Εἴχαμε στήσει τὸ χορὸ
Κ’ ἐμεῖς, μέσ’ στὰ ζευγάρια τᾶλλα,
Στὴν ἀνδομύριστη τὴ σάλα.
Εἴχαμε στήσει τὸ χορὸ.

Καὶ μέθα στοῦ χοροῦ τὸ σάλο,
Ἐρωτικὰ γυρομένο σ’ ἄλλο
Τὸ κάθε ἀπ’ τὰ λουλούδια εὐόδα.
Τὰ πορφυρὰ πυρῶναν ῥόδα,

Τὰ ῥόδα τὰ λευκά, καὶ σὺ,
Γυρομένη μέσ’ στὴν ἀγκαλιά μου,
Ἐπύρωνές μου τὴν καρδιά μου,
Παιδοῦλα, τρεῖς φορές ξανθὴ.

4.

Εἴχαμε στήσει τὸ χορὸ
Κ’ ἐμεῖς, μέσ’ στὰ ταυράκια τᾶλλα,
Στὴν ἀνδομύριστη τὴ σάλα.
Κι’ ὅπως στῆς μάχης τὸν ἀχό,

Ἐσὺ τὰρπάζεις νικητὴ,
Τὰ φλάμπουρα τὰ νικημένα,
Νικητὰ εἶσι κ’ ἐσὺ, ἀπὸ μένα
Πῆρες τὰπέθαντο φιλί.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

β) Η ΞΕΛΟΓΙΑΣΜΕΝΗ

Τοῦ Ψυχάρη

— Προφτάζτε, χριστιανοί, γλυτώστε με!...
Μαννούλα μου!

Μεσανυχτιάτικα σηκώθηκε ἡ γειτονιά στὸ πόδι
ἀπ’ ἄγρια καὶ λυπητερά ξεφωνητὰ, ποῦ τᾶκουγες
μάντραχίλια. Κάποιο πάλι πανηγύρι γινότανε, στὸ
σπιτάκι τῆς Κυρά Φλώρας, τῆς παστρικῆς, καὶ
πολλοὶ γειτόνοι μαζεφτήκανε μὲ τίς φωνὲς τριγύρο,
μὰ κανεὶς δὲν κοτοῦσε νὰ μπῇ μέσα, μὴν τὸν μπλέ-
ξουν ἄδικα. Ξάφνου ἡ Φλώρα μισογδυμένη, ξυπό-
λυτη, σὲν τρελλή, πετάχτηκε ἔξω κλαίνοντας:

— Δὲν πάει κανεὶς χριστιανὸς νὰ φέρῃ γιαντρός;
Θὰ χάσῃ οὐλό τῆς τὸ αἷμα ἡ μαυρόμοιρη!

Γείτονες κ’ ἐγὼ, σὲν ἔκουσα τὰ λόγια τῆς,
ἔτρεξε μὲ βιά, ὅπως εἶμανε, νὰ βοηθήσω, μὴν περι-
μένοντας, βέβαια, νὰ μὲ καλέσουνε. Ἡ κυρά Φλώρα,
σὰ μὲ εἶδε, σήκωσε ψηλά τὰ χέρια τῆς, θεατρί-

στικά, καὶ μὲ λιγωμένη, τρεμουλλιασθῇ, φωνὴ ἄρ-
χισε νὰ σαλιαρίζῃ ἀνώφελα, κόβοντας τὰ λόγια μὲ
τὰ κλάματα:

— Γιατρέ μου, χαθήκαμε! γιατρέ μου, σὺ σ’ ἐνηλ-
τί... Χύθηκε τὸ αἷμα τῆς χωρὶς μαμὴ... ἴ...
κοκκάλωσε! Καὶ εἶμανε μοναχὴ μου, νευρικὰ γυ-
ναῖκα, ποῦ ποτὲς δὲν μποροῦσα νὰ ἰδῶ αἷμα στὴ
ζῆση μου!...

Ἄφησα τὴ Φλώρα νὰ μαλλοδέρνεται καὶ μπῆκα
στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ μὲ καρδιοχτύπι, γιατί κλά-
ψες καὶ φωνὲς πᾶ δὲν ἀκούγοντανε· μέσα τώρα
βασίλευε νύκτα καὶ βουβαμάρα· τᾶχα, θὲ μου, πολὺ
ἀργὰ πῆγαινα; λουρίδα φατεινὴ, ἀπ’ τὴ μισόκλει-
στὴ πόρτα τῆς πρώτης κάμαρας, ἐπεφτε σὲ κατὶ
παννὰ κατακόκκινα, ὅζω κεὶ στὸ χῶμα ριμμένα·
ἐσπρωξα θαρρετὰ τὴν πόρτα καὶ μπῆκα—καιρὸς
γιὰ συλλοὴ δὲ μούμενε!

Κατὶ φοιχτὸ ἀντίκρισα. Στὴ μέση τῆς κάμα-
ρας στεκότανε, σὰ φάντασμα, μιὰ κοπέλλα, μάν-
κατωμένα μαλλιά, σὲν τῆς τρελλῆς, καὶ μὲ γουρ-
λωμένα πὸ τὸ φόβο μάτια· τὰ κερωμένα χεῖλάκια
τῆς αἰγοτρέμενα, σὰ νὰ τὴν ἔπανε τουρτουρητὸ
τοῦ χάρου, καὶ σὲ κάθε τῆς κοῦνημα λιγούσανε τὰ
γόνατα νὰ πῶσῃ. Κουρελιασμένη νυχτικὰ, μὲ λα-
τίδια μισοξυλωμένα, τῆς ἄφινε, δεκαήμερη, ὁλό-

γδυμὰ τὸ λαιμὸ τῆς καὶ τὰ στήθια· χρυσὸ σταυ-
ρουδάκι κρεμότανε κεῖ μὲ κόκκινη ξέθωρη κορδέλλα,
κόκκινη, θαρρεῖς, ἀπὸ ντροπὴ... Μ’ ὅλη τῆς τὴν
τρεμύλα βαστούσε κατὶ φοιχτὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς
καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸ τυλίξῃ μὲ τὸ μισοφόρι τῆς,
ποῦ τὸ σήκωνε ψηλὰ σουρωμένο, ἀφίνοντας γδυμὰ
τὰ ποδάκια τῆς. Μακρὺ λουρί, ματαβαμμένο, κατέ-
βαινε ἀπὸ ψηλὰ μέσ’ στὰ σκέλια τῆς, ὡς τὰ γό-
νατα, γυρίζε πάλι, σὲν ἀγκούλα, καὶ ἀναβαίνοντας
χανότανε στὰ βούχα ποῦ συμμαζεθε. Στὴ σιγα-
λιά τὴ νυχτερινὴ ἓνα πλῆς πλῆς κρυερό ἀκουγότανε
σὲ κάθε τῆς κίνημα κ’ ἔτρεχε, τότες, κόκκινο αὐ-
λάκι στὰ γδυμὰ πόδια τῆς, ἐπεφτε στὸ πάτωμα
καὶ ἄφινε δῶθε καθε κόκκινες βούλες. Λίγο παρέκει
ἔβλεπες ἄνω κάτω τὸ κρεβάτι τῆς, πλημμυρισμένο
καὶ ἀπὸ στὰ αἵματα. Πάνω πὸ τὸ κρεβάτι κρεμό-
τανε φωτογραφία καμαρωμένου παλικαριοῦ, μὲ
στριμμένο μυστακάκι, μὲ τριαντάφυλλο στὴν κουμ-
πότρυπα.

Ἐτρεξα τρομαγμένος στὴ δύστυχη ποῦ κλονι-
ζότανε νὰ πῶσῃ, σὰ νὰ τὴν ἐσπρωχνε κανένας ἀπὸ
πίσω τῆς. Μὲ κοιτάζε μιὰ, θολὰ καὶ ἀγριεμένη, καὶ
συμμαζεύοντας οὐλὴ τῆς τὴ δύναμη ἐσκούζε πάλι
βραχνά: ἀπροφτάζτε, χριστιανοί, γλυτώστε με!... Τὰ
βουρκομένα ματάκια τῆς ἀμαρτωλῆς σφαλίσανε,